

Nedeľa 2.10. 2011 Francúzske sľubotechny

Ešte predtým, ako sme sa nasťahovali do bytu v Saint Germain, sľubovala makléřka Slávinovi, že nebude žiaden problém, ak budeme chcieť, že by vymaľovali, alebo vymenili v izbách koberce za parkety. Vtedy na to kývol rukou a povedal, že potom uvidíme.

Koberce v pracovni a detskej izbe sú farby bielej kávy. Už keď som ich zbadala l.x, zdvihla som obočie. Za pár mesiacov návštev vyzeral ten v pracovni ako detské ihrisko. Ak som aj nejaký fľak vyčistila, po zaschnutí sa na jeho mieste objavil síce menej výrazný, ale omnoho väčší. Povzbudená sľubom výmeny som volala do agentúry. Odpoveď ma schladila. Majiteľ nesúhlasí. Hm? Veď to sľúbil? A tak sa začali 3 mesiace výmeny mailov, s aj tak negatívnym koncom. To sme sa už našťvali a spýtali sa, či bude vážený majiteľ súhlasiť, ak ho vymeníme na vlastné náklady.

Atmosféra sa náhla zmenila. „Ale, samozrejme. Len vyberte nejakú príjemnú neutrálnu farbu,“ zaliečala sa pani na 2. konci telefónu. „A najlepšie by bolo, keby ste tam dali plávajúcu podlahu alebo parkety. Nie koberec. Dnes sa už koberce nenosia,“ pokračovala náhle milým hlasom. Dokonca mi dala kontakt na pána, ktorý robí v bytovke všetky práce. „S radosťou to určite spraví a nie je až tak drahý.“

Potmehúdsky som tatovi tlmočila rozhovor. Ponadával si na všetkých Francúzov. Už 2. týždeň má toho v práci vyše hlavy a večer vždy lamentuje, ako môžu Francúzi ako národ ešte existovať. Odsúhlasil výmenu. Teraz je rad na mne, nájsť niečo vhodné. Nachádzam orieškový koberec, ktorý nám narežú na mieru, ale treba si ho dať doviezť z mesta vzdialeného 200 km. Cena? Vysoká. Našla som ďalšiu predajňu, celkom blízko a tato mi dáva inštrukcie: „Nájdí mi návod na pokladanie podláh a dáme tam drevo. Sami. Nech sa Francúzi poserú. Nebudem platiť ešte niekoho, aby to spravil.“ Tatov slovník ma prekvapuje.

V sobotu ráno tato už s nadšením skúša píľku, čo si požičal z práce a súri ma, nech pozriem, kedy otvárajú obchod. Prifréime do obchodu a za 10 minút máme zo zoznamu všetko. Dokonca som presvedčila predavača, že obkladová lišta sa povie po francúzsky listeau. Ešte také slovo nikdy nepočul, ale páči sa mu. To mi vyplul slovník. S úsmevom si spomínam na epizódu s pred roka, kedy ma tato poslal kúpiť poistku do svetlometu auta. Vtedy som od predavača chcela, aby mi predal „fosíliu“ namiesto „fusible“. Exitovaný tato sa púšťa do roboty. Snažím sa pomôcť, ale Milla je neúprosná. Treba sa jej venovať. Tato je za 3 hodiny hotový. Sťažuje sa, že ho bolí zadok. A detskú izbu spraví možno niekedy inokedy, lebo ho to hrozne nebavilo. Aj keď to hovorí s hrdosťou a spokojnosťou. Výsledok je nad očakávanie. Paráda. Už žiadne fľaky, stačí umyť mopom. Návštevy, hrňte sa.

Podvečer trávime v blízkom lesíku. Aj keď je už október a teploty sa šplhajú k tridsiatke, jeseň sa prikráda medzi stromami. Žlté-hnedé listy pokrývajú zem. Po pár sto metroch objavujeme jedlé gaštany. Stromov je neúrekom. Stačí sa prejsť popod ne a hneď máme plnú tašku. Už minulý mesiac, po ceste z Bordeaux, som si všimla, že gaštan patrí medzi obľúbené stromy. Prešli sme okolo niekoľkých obrovských sádov. Spokojní s úlovkom sa vydávame domov. Tato bude mať za odmenu orechovo-banánovú tortu.

Piatok 7.10. 2011 I am a big girl

Spolu so septembrom sa znovu rozbehli naše hravé aktivity. V pondelky máme na zodpovednosť stretnutia mamičiek s deťmi v miestnom kostole. Treba tam byť p 15 minút skôr, nachystať koberce s hračkami pre lezuňov a kávu s čajom pre mamičky. Vždy, keď sa Milla s trucom šuchce hore kopcom do centra si v duchu nadávam, že som sa na to dala a radšej nečušala, keď sa hľadal dobrovoľník pre tento rok. Ale nakoniec, mamičiek pribúda a možno nájdem dobrú dušu, čo by sem tam pomohla a tie 3 hodiny bola k dispozícii, všetko nakoniec spratala a zamkla.

Utoroky doobeda sme na 45 minút v krajine riekaniak, pesničiek a rozprávok v anglickom The Carrot cake club. Cena: 12 Euro / 45 minút. Milla je síce najstaršia spomedzi 6 detí, ale o pár mesiacov mladšie Francúzsky ju v asertivite predbehnú. Anglická učiteľka si jednoznačne nevie poradiť s dynamickými 2-ročnými dievčatami a väčšina vecí a pomôcok končí v náručí 2 najvytrvalejších. Millu vždy povzbudím, že, keď chce niečo, musí po to ísť, vypýtať alebo si proste zobrať prvá. Chúd'a, vždy príde a slušne si vypýta: „Can I have it, please?“ No, a ktoré dieťa jej niečo dobrovoľne dá? Hlavne, keď jej nerozumie. Takže odchádza s dlhým nosom.

Streda patrí The Little gym. ¾ hodina bláznenia sa v obloženej modernej telocvični, šitej na mieru pre deti nás vyjde na 22 Euro. Niekedy mám pocit, že je to určené pre rodičov. Niektorí sa tam fakt vyšantia, až sa potia. Učiteľka je ale vždy nekonečne milá. Hlavne pri Mille, ktorá zásadne odmieta ťažké akrobatické kúsky ako chodenie štvornožky po 2 tyčiach a podobne. Najradšej má posledných 5 minút, kedy milená teta fúka na rozlúčku malé bubliny a nakoniec dá pečiatku zvieratka na ruku.

Štvrtky doobeda oddychujeme, aby sme sa o 16.00 vydali za tatom do práce, ktorý preberá štafetu, kým sa mamka vzdeláva. V rámci zmluvy má hodiny francúzštiny aj pre mňa a po roku sa nám konečne podarilo sklbiť program. Takže si 2 hodiny užívam v škole, kým tato väčšinou skončí v obrovskom hračkárstve na La Défense. Po 2 hodinách intenzívneho hovorenia a precvičovania, keďže z mojej učiteľky sa vykľul atypický pedant, si vetrám hlavu prechádzkou po večernej La Défense. Masy ľudí sa hrnú domov. Tečú do útrob podzemia, aby sa natlačili do metra alebo RER. Kopec ich sedí a večeria v reštauráciách alebo popíja kávu. Chvíľu sa cítim ako niekto iný.

Každý 2. piatok navštívime kamošku Fui a jej malú Eloise v Paríži. Naposledy sme sa dostali do takej zápchy, že nám cesta späť trvala takmer 2 hodiny. Posúvala som sa na jednotke. Ale aspoň sa Milla naučila, že, keď sa 2 autá zrazia, volá sa to nehoda a väčšinou tam prídu hasiči a ambulancia. Mali sme možnosť vidieť do tla zhorený kamión s naloženými autami.

Musím priznať, e s priebehom utorkov som veľmi nebola nadšená, čo som aj vyjadrila riaditeľke. Jej reakcia bola okamžitá. Navrhla mi, že by sme s Millou skúsili už škôlku, čo je pre deti od 3 rokov. Zatiaľ majú otvorené iba 2 poobedia v týždni na 2 hodiny. Keďže je Milla ešte malá, musím byť celý čas vo vedľajšej miestnosti, aby som bola k dispozícii. Naša premiéra sa konala včera. Anglický klub je otvorený iba od septembra, tak sú v škôlke zatiaľ iba 2 deti. 4-ročný chlapec a 3-ročné dieťa. Obaja majú základy angličtiny, takže sa s nimi dá už dohovoriť. Po 10 minútach som opustila miestnosť a usadila som sa na pohodlnej pohovke, aby som cez sklo sledovala svoje dieťa, ktoré bolo prvý krát ponechané napospas osudu. Samozrejme, že za mnou pár krát vybehla, ale vždy sa vrátila, aby pokračovala v milión zaujímavých aktivitách. Ožila na nepoznanie pri pesničke „Head and shoulders, knees and toes“. Tak nahlas som ju ešte nepočula bliakať, prekričala aj učiteľku. Neveriacky som čumela na to malé stvorenie, čo odušu vyspevovalo a chytalo si jednotlivé vyspievané časti tela. Po pesničke chodila za učiteľkou a neustále jej opakovala: „I am a big girl.“ (Som veľké dievča). Na konci dokonca participovala na spoločenskej hre. Síce nebola schopná hraci kocku hrkať v pohárik a preklopiť na zem, ale učiteľke stačilo, keď pri hádzaní nikoho kockou netrafila a radostne utekala pozrieť, aká farba padla. Hru vyhrala. A mám pocit, že ju aj pochopila.

Že by sa začínala nová éra v našom živote? Do konca marca, kedy má 3 roky, si budem užívať 2 hodiny na mäkkej pohovke a pozorovať ju cez sklo. A od apríla už asi naozaj bude „veľké dievča“.....

Pondelok 17.10.2011 Splnený prísľub

„Počul som...ako si opustila svojho otca, svoju matku a svoju vlasť, kde si sa narodila, a prišla si medzi ľud, ktorý si predtým nepoznala. Pán nech ti odplatí za tvoj skutok! Nech sa ti dostane plnej odmeny od Pána, Izraelovho Boha, ku ktorému si pristúpila, aby si sa uchýlila pod ochranu jeho krídla!“ Starý zákon, Kniha Rút 2:11-12

Vždy, keď mi bolo najhoršie, otvorila som knihu Rút a prečítala si 2 verše, ktoré ku mne posledný rok tak veľmi hovorili. Keď som ich náhle po príchode do Francúzska objavila, vedela som, že je to prísľub, ktorý mi Pán Boh dáva. Neopúšťa, nezabúda. Ba naopak, zdvíhal a povzbudzoval ma slovami, ktoré som tak veľmi potrebovala počuť. Tak som čakala. Čakala na splnenie prísľubu.

Na sobotu 15.10. sme čakali kvôli 2 dôvodom. Ten prvý bol príjemným darčekom na narodeniny mojej maminy. Na veľké sono som šla sama, Milla by sa nudila, tak ma čakali s tatom doma. Lekárka bola veľmi milá, jej optimizmus ma nakazil až po špičku kostí. Domov som kráčala s úsmevom a slzami radosti zároveň. Pán Boh splnil svoj prísľub. Presne, ako povedal. Tato čakal medzi dverami a Milla sa hneď spýtala: „Girl?“ (dievča?)

Zahľadala som sa na dych držiaceho Slávina a angličtine jej odpovedala: „Je to chlapec...“ „Boy?“ zopakovala Milla. Posledné dni mi pri obliekaní opakovala, že veci, ktoré jej budú malé odložíme pre Sinu. A teraz chlapec. Všetci známi (okrem susedov) majú chlapcov. Pri obede sa kvôli tomu dokonca rozplakala. Tato na zvyšok dňa onemel. Našla som ho na terase, ako pozoruje Millu. Práve mala upratovaciu náladu a už 30 minút sa zaoberala vymetáním špiny zo špár dlaždíc. Sledoval každý jej pohyb. S toľkou nežnosťou v očiach. Ticho som vešala vypratú bielizeň a čakala, kedy strávi, že nebude mať 4 dcéry. Po chvíľke zdvihol oči a s úsmevom povedal:

„Tak to bude chlapec. Môžeme prehodnotiť meno, keď sa ti Hugo nepáči.“ Diskusia trvala iba 10 minút. Vybral meno, ktoré presne zodpovedá tomu, čo som žila posledný rok v nádeji, že budeme mať aj ďalšie dieťa. „Prísľub, prisaha - Arlan.“ Áno, Pán splnil svoj prísľub, a keď dá, tak ho v apríli uvidíme.

A aké je toto tehotenstvo? Úplne iné ako s Millou. Okrem nekonečného vracania a pocitu, že ma môj žalúdok nenávidí 24 hodín denne (a najviac v noci), mi začali padať vlasy a na vyrážky na tvári som si už ako tak zvykla. Brucho mám napučané už od začiatku a tato vraví, že v 9. mesiaci budem asi ako slon. Tak dúfajme, že nie.

Milla nám pripravila príjemné prekvapenie. Je opatrná a viac už na mňa neskáče, ale sa pýta, či je „baby ok?“ Jeden večer ma pri ukladaní tak rozosmiala, že som sa musela zavrieť do vedľajšej izby. Znovu mi dala otázku, či je bábo v poriadku a potom chcela vedieť, či aj ona má bábo v brušku. „Nie. Ale, keď vyrastieš, nájdeš si muža, ktorý bude ako tato a budete mať bábo spolu.“ Zamračila, že nechce muža. „A s kým budeš mať to bábätko?“ Spokojne ma objala a zašvitorila: „S maminkou.“

Štvrtok 27.10. 2011 Je to iba fáza

Spolu s tvrdením, že Milla je big girl, sa začalo obdobie neskutočného vzdoru. Dokáže naštartovať hneď po prebudení, stačí pokus o prezlečenie z pyžamy. Pokračujeme záchvatom pri podávaní raňajok a takto

sa pasujeme s každou bežnou činnosťou. Záchvat začína slovom „No“ a pokračuje kopaním, vrieskaním a takým plačom, ako by ju drali z kože. Už týždeň sa pri tom i pocikáva. Je jedno, či sme doma, či u pekára a ja jej oznámim, že praclíky sa už minuli. Každý výbuch je pre obe neskutočne vyčerpávajúci. Po jednom takomto. minulý piatok, ktorý predviedla návšteve hneď po jej príchode povedala, že je taká unavená, že musí ísť spať. A spala 3 hodiny. Rumuni, ktorí prišli na 10 dní obdivovať Paríž s dychtivo čakali, kedy sa zobudí. Takto dlho poobede nespala už najmenej rok. Tato bol minulý týždeň na služobke a po návrate jej naložil hneď po 30 minútach. Šokovaný jej nepričetnosťou, netušil, ako inak situáciu vyriešiť. Prosím, nech to skoro skončí. Som nanič mama? Mám pocit, že tá najhoršia... Ale zase chápem, že aj ona musí stráviť, že je tu niekto ďalší, kto za pár mesiacov príde. Milla už nie je naše bábätko. Mamka v brušku skrýva náhradu, nové bábo. Čo to pre ňu znamená? Ako ju to poznačí? Bude pre nás ešte stále tak isto dôležitá ako predtým?

Piatok 28.10. 2011 Taký vydarený deň...

Rumuni vyrazili do Paríža a s Millou sme sa začali zberať k dverám, kde už čakala Fínka Mari s Maxom. Mali sme zamierené do 40-km vzdialeného Playmobilu, detského skladačkového rajú. Monica s dievčatami už stepovali pri svojom aute. Tak, takmer čisto ženská výprava bola nasáčkovaná v 2 autách. Zapla som navigáciu a potešila sa, že ukazuje iba 3/4 –hodinovú cestu. V závese sme prešli prvé kilometre. Okolo 20-teho sa premávka zhustila a zvyšok cesty sme sa posúvali po metroch. Max na zadnom sedadle dostával záchvaty únavy a nudy. Milla sa ho snažila upokojiť krekrmi. V poslednom čase je neskutočne štedrá pri rozdávaní. Väčšinou deťom rozdá všetko svoje jedlo a s nadšením mi príde oznámiť: „Že sa krásne podelila.“

Po hodine a pol sa márne snažíme nájsť voľné parkovacie miesto pred Playmobilom. Rada siaha až von. Keď sa konečne dostaneme na rad, pýtam sa, či je to normálne. „Ale hej, včera to bolo ešte horšie.“ Pri otázke, aká je ich kapacita, odpovedá, že 900 ľudí. Bf, strasie ma, že by som sa na necelých 1000 m2 mala tlačiť s 900 ľuďmi. Ved' je to herňa. Vzduch je beznádejne vydýchaný a decká si navzájom berú hračky. Mám pocit, že kapacita sa im už naplňa. Sklamané nevydržíme dlhšie ako hodinu a snažíme sa nájsť niečo, kde by sa dalo najesť. Neďaleko je poloprázdna reštaurácia. Hneď po príchode Mari zhodí taškou korenie a horčicový pohár sa rozletí na tisíc kúskov, ale aspoň máme miesto, kde sa dá dýchať. Všetky si dávame menu dňa, cestoviny s lososom a dokonca aj na Millu zaberá finta: „Daj si ružovú ryбку Nema, mňam, mňam...“

Nasýtené ešte skočíme do predajne C&A, kde mám vyhliadnutú zimnú bundu pre Millu a tehotenské nohavice na zimu. Kým hľadám bundu, začujem hlásenie, že sa našlo malé dievčatko a je pri pokladniach. Kto iný by to mohol byť? Jasné, že Milla. Po plači, že si nevyskúša bundu a váľaní sa na zemi, si skúšam nohavice. Na zimu budú super. „Teda, to brucho mám už riadne...“ A spokojné sa vydávame na cestu domov. Milla má toľko energie, že ešte trávime, aj s Mari, 2 hodiny v lese a horko ťažko ju presvedčím, že potrebujem ešte nakúpiť a ísť chystať večeru.

V obchode chytro všetko zoženieme a už cupitáme po prechode chodcov na parkovisku k nášmu autu. Zrazu začujem krik viacerých ľudí vrátane Mari. Inštinktívne sa otočím dozadu doľava a vidím, že už iba pár centimetrov nás delí od bezhlavo cúvajúceho auta. Automaticky pozriem na Millu. Ktorá je asi pol metra predou mnou. Kufor auta je presne vo výške jej hlavy. Posledné sekundy ju zdvíham a hádzem doprava. Autu nastavím chrbát. Pocítim náraz a už len padáme na zem. Kričia asi 4 ľudia a vodič zastavuje. Nárazník mám pri líci. Pozerám na vyplašenú Millu sediacu na zemi. Nič jej nie je. Pod bundou si ohmatávam brucho a je mi jedno, že žena, čo vybehla z auta vykrikuje, že nevidela, že nevidela, že nevidela. Keď sa upokojí, tak sa spýta, či som zranená. Iná žena, čo to sledovala a kričala, jej zlostne šplechne do tváre, že či nevidí, že nás zhodila a kde sa dívala. S trasúcimi rukami sa staviam a šoférka s moslimskou šatkou sadá do auta a rýchlo frčí preč.

Večer sa dívam na nové tehotenské nohavice a cítim, kde ma bolia kríže po náraze. Dúfam, že je Arlan v poriadku. Vo štvrtok mám prehliadku, do vtedy treba veriť.